

גמ"ר 5067/07/17 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד דוד אברהמי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
גמ"ר 5067-07-17 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ'
אברהמי

לפני כבוד השופט דן סעדון
המאשימה פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
ע"י ב"כ עו"ד רוני מודריק
נגד
הנאשם דוד אברהמי
ע"י ב"כ עו"ד קרן צחי

גזר דין

1. ביום 12.4.19 הודה הנאשם בעובדותיו של כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, בניגוד לסעיפים 40 ו-64 לפקודת התעבורה. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 8.5.17 שעה 17.45 נהג הנאשם בנתיב השמאלי בכביש 20 לכיוון צפון והתקרב למחלף שבעת הכוכבים (להלן: "המחלף"). בין כביש 20 למחלף מצויר על פני הכביש תמרור 815 (להלן: "אי התנועה"). הנאשם סטה לנתיב שלימינו, תוך שהוא גורם לרכב אחר שנסע באותו נתיב להאט. אז סטה רכב הנאשם פעם נוספת לעבר אי התנועה. אותה שעה רכב מר רון קילשטיין (להלן: "המנוח") על אופנוע בקצהו השמאלי של אי התנועה, לכיוון צפון. רכבו של הנאשם ואופנוע המנוח התנגשו. בעקבות התאונה נפטר המנוח.

טיעוני הצדדים לעונש

2. הנאשם נהג ותיק, ללא הרשעות בפלילים וללא תאונות דרכים בעברו. התביעה הגישה מכתבים מרעייתו וביתו של המנוח. הנאשם הביא מספר עדי אופי שהעלו על נס את תכונותיו התרומיות. עדי האופי וכן הנאשם וב"כ הדגישו את המצוקה הרגשית הקשה אליה נקלע הנאשם בעקבות התאונה.

3. התביעה טענה כי רשלנות הנאשם היא בדרגה בינונית. המנוח סטה עם רכבו **פעמיים**, תוך שהוא גורם לרכב שנסע בנתיב שלימינו להאט על מנת להימנע מתאונה. אין מדובר אפוא ברשלנות רגעית אלא במהלך רשלני מתמשך. על בסיס דרגת רשלנות זו טוענת התביעה כי מתחם העונש נע בין 9-21 חודשי מאסר, 12 שנות פסילה, פיצוי בסך 30,000 ₪ למשפחת המנוח ורכיבי ענישה נלווים. בגדר המתחם עותרת התביעה

להשית על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל; תקופה המשקללת גם את רשלנותו (הלא גבוהה) של המנוח.

4. ב"כ הנאשם טוענת לפער משמעותי בין רשלנותו הגבוהה של המנוח לרשלנותו הנמוכה של הנאשם. פער זה, נטען, אינו מחייב הטלת עונש מאסר לצורך הרתעת הנאשם או הרתעת הרבים. עקב התאונה נקלע הנאשם למצב כלכלי קשה שיש להביאו בחשבון לצורך קביעת הפיצוי למשפחת המנוח. נטען כי ראוי להשית על הנאשם פסילה הנעה בין 18-36 חודשים תוך התחשבות במצבו הנפשי הקשה, עברו התקין ובצורך לתת לו אפיק של תקווה.

דין והכרעה

5. להלן אראה כי רשלנות הנאשם הייתה משמעותית ביחס לרשלנות המנוח. מתחם העונש ההולם דרגת רשלנות זו (המשקלל את רשלנותו התורמת של המנוח) נע בין 8-18 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, פסילת רישיון בין 7-15 שנים, פסילה על תנאי וקנס או פיצוי למשפחת המנוח. אפרט.

6. מדיניות הענישה בתיקי גרימת מוות בנהיגה רשלנית נוטה להחמיר עם נהג שגרם ברשלנות לקיפוד פתיל חיו של אחר. כך נקבע " **בית משפט זה התווה מזה שנים מדיניות ענישה מחמירה ביחס לעבירות הכרוכות בתאונות קטלניות... הוא דבק בגישה זו מתוך אמונה כי לנקיטת יד ענישת קשה ומחמירה יש השפעה מרתיעה על הנהגים בכביש ויש בה כדי לקדם הטמעתה של מודעות ציבורית בדבר החובה לשמור על כללי הזהירות כדי לשמור על חיי אדם ושלמות גופו...** " (רע"פ 548/05 לז"נ **מדינת ישראל** (לא פורסם); ראו גם: ע"פ 6064/05 **שרעבי נ' מדינת ישראל** (1.9.05)).

7. מדיניות הענישה, שתודגם להלן, נשענת על שלושה כללי בסיס: **האחד**, ככלל ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת הן בשל עיקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה; **שנית**, נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן בעלות משקל כמו בעבירות אחרות של כוונה פלילית בשל אפיה המיוחד של העבירה וביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים; **שלישית**, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות (ע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** (2009)).

8. ראינו כי אמת המידה הקובעת בעבירה היא דרגת הרשלנות. יש לבחון מהי דרגת הרשלנות שהפגין הנאשם עובר לתאונה ואת דרגת הרשלנות שהפגין המנוח עובר לתאונה. הנאשם, כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה, ביצע **סטייה כפולה** מנתיב נסיעתו. תחילה סטה מנתיב נסיעתו השמאלי לנתיב הימני יותר. סטייה זו בוצעה ללא ספק ברשלנות. רשלנות זו נלמדת מכך שבעקבות הסטייה האט הרכב שנסע בנתיב אליו סטה רכב הנאשם על מנת להימנע מהתנגשות עם רכב הנאשם. הסטייה השנייה בוצעה מן הנתיב אליו סטה הנאשם לעבר אי התנועה. בביצוע הסטייה לעבר אי התנועה עבר הנאשם על שני

"לאווים" הקבועים בתקנות התעבורה. **ראשית**, תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה מחייבת את הנאשם לציית לתמרורים. תמרור 815 (א) (התנועה) פירושו על פי לוח התמרורים כי אסורה כל נסיעה או עצירה עליו. מכאן שהנאשם סטה לעבר מקום אליו בו אסור היה לו לנסוע. **שנית**, תקנה 40 (א) לתקנות התעבורה מחייבת נהג הסטה מקו הנסיעה שלו לוודא תחילה כי לא יהיה בסטייה משום הפרעה או יצירת סיכון לעוברי הדרך האחרים. הנאשם לא וידא תחילה כי הסטייה לעבר אי התנועה מבוצעת בלי לגרום סיכון בלתי סביר ליתר משתמשי הדרך ובכלל זה המנוח שרכב אותה עת בחלקו השמאלי של אי התנועה לכיוון צפון. אדגיש כי תנועת אופנוע המנוח על אי התנועה הייתה, או צריכה הייתה להיות, בתחום הצפיות של הנאשם. אם הנאשם סטה שלא כדין לעבר אי התנועה קיים קושי לקבל טענה כי לא היה יכול וצריך לצפות שגם נהגים אחרים ינהגו באופן דומה לאופן בו נהג. בענייננו אין טענה כי לנאשם לא היה שדה ראייה פתוח לעבר מקום רכיבתו של המנוח. לפיכך, נראה כי הנאשם היה **יכול וחייב** לוודא בטרם סטה לעבר אי התנועה כי הוא אינו יוצר סיכון עבור משתמשי הדרך האחרים, גם אלה שאינם נוהגים כדין כמותו ונוסעים על אי התנועה. יפים לענייננו דברים שנקבעו בעניינו של מי שסטה משול ימין לעבר אי תנועה מבלי להבחין ברוכב אופנוע ופגע בו. בית המשפט לתעבורה קבע באותו מקרה כי הנאשם יצר מצב חריג ולמעשה נע כעיוור באלכסון על פני שני נתיבי נסיעה בכביש בינעירוני, מהשול הימני אל עבר אי התנועה במרכז הכביש כשהוא מותיר לנהגים האחרים להתמודד עם הסכנה והמצוקה תוצר התנהלותו. בית המשפט קובע כי "**הרשלנות שהוכחה היא בדרגה גבוהה. לא רק תמרון מיותר של יש ברירה אל עבר מקום אסור אלא גם יציאה לתמרון זה מבלי להביט כנדרש ואף אח"כ ביצועו של התמרון בדרך חדה ומפתיעה ללא תצפית הנאשם וללא הבטחת צפיות מצד הזולת**" (ערעור על קביעות אלה נדחה בעפ"ג 49475-12-13 **מדינת ישראל נ' ברעם**; הדגשה הוספה)

9. לעומת רשלנות הנאשם שהייתה משמעותית, נראה כי רשלנות המנוח - הנובעת מבחירתו לנוע על אי תנועה בניגוד לדין - מצויה ברף חומרה נמוך יחסית. אבהיר: בחירתו של המנוח לרכב במקום אסור ברכיבה יוצר סיכון למנוח ולמשתמשי הדרך. משתמשי הדרך היו עשויים **להניח** במצב דברים כזה כי אין חשש להגעת כלי רכב מאזור אי התנועה שכן חל איסור לנסוע באזור. הפרת הדין על ידי המנוח עשויה להוות גורם מפתיע ויצירת סיכון למשתמשי הדרך האחרים. עם זאת, חשוב לזכור כי הייתה זו אחריות הנאשם לוודא כי אינו יוצר סיכון (בסטייתו) לעוברי דרך אחרים ובכלל זה המנוח כאשר הנאשם - כמי שסטה לעבר אי התנועה - היה יכול וצריך לצפות שגם אחרים יהיו רשלניים כמותו וינועו על אי התנועה ולפיכך היה עליו לקדם מראש פני אפשרות כזו.

מדיניות הפסיקה

10. מעבר למגמה של החמרת הענישה עליה עמדתי לעיל קשה לזהות "נוסחה" שתניב תוצאה מדויקת של מספר חודשי או שנות מאסר שיש להשית על מי שקיפד פתיל חיו של אחר בנהיגה רשלנית או מספר חודשי (או שנות) הפסילה שיש להשית על נהג זה (ע"פ (ת"א) 70237/07 **אדרי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם)).
- בעפ"ג 49475-12013 (**ברעם**) שנסיבותיו פורטו לעיל אושרה ענישה הכוללת 14 חודשי מאסר, 13 שנות פסילת רישיון ופיצוי בסך 30,000 ₪ למשפחת המנוח לצד ענישה נלווית;
- בע"פ (ת"א) 70847/08 **סימון נ' מדינת ישראל** אושר עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות למי שגרם למות אדם בנהיגה רשלנית שהייתה כרוכה בסטייה מנתיב. באותו מקרה קבע בית המשפט כי בהינתן רשלנותו התורמת של רוכב האופנוע והכלל לפיו אין זה דרכה של ערכאת הערעור למצות את חומרת הדין, לא נמצאה עילה להתערב ברכיב זה, הגם שצוין כי הוא נקבע על הצד המקל.
- רע"פ 9040/12 **אלמקייס נ' מדינת ישראל** - אושר עונש הכולל 8 חודשי מאסר, פסילת רישיון ל-9 שנים וענישה נלווית למי שגרם למותו של אחר ברשלנות הכוללת "**סטייה פתאומית מנתיב נסיעתו בכביש מהיר תוך סיכון והפרעה לעוברי אורח; חסימת נתיב הנסיעה השמאלי ופנייה לעבר מעבר ביטחון תוך חציית פס הפרדה שמאלי, בניגוד להוראות תמרורי התנועה**".
11. לאור כל האמור ובשים לב לדרגת רשלנותם של הנאשם והמנוח, כפי שקבעתי לעיל, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בנסיבות נע בין 8-18 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, פסילת רישיון הנעה בין 7-15 שנים, פסילה מותנית וקנס או פיצוי למשפחת המנוח.
12. בגדר מתחם העונש אותו קבעתי, אני זוקף לזכותו של הנאשם את העובדה שהודה במיוחס לו ונטל אחריות ואת עברו התעבורתי התקין ביחס לוותק הנהיגה. אני זוקף לזכות הנאשם, אם כי **במידה מועטה**, את מצבו הנפשי אליו הגיע בעקבות התאונה שכן כפי שפורט בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** (2009) אין לנסיבותיו האישיות של הנאשם משקל רב בקביעת העונש ההולם בתיקים אלה.
13. לאור השיקולים האמורים אני מטיל על הנאשם, בגדר המתחם אותו קבעתי, את העונשים הבאים:
- א. **9 חודשי מאסר בפועל שירוצו, ככל שניתן, בעבודות שירות בכפוף לחוות דעתו החיובית של הממונה על עבודות השירות בשב"ס;**
- ב. **12 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים על עבירות של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה רשלנית הגורמת למותו של אדם;**
- ג. **10 שנות פסילת רישיון בניכוי הפסילה אותה החל הנאשם לרצות מיום 8.5.17;**

ד. 12 חודשי פסילת רישיון על תנאי ל- 3 שנים על עבירות של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה רשלנית הגורמת למותו של אדם;

ה. פיצוי בסך 15,000 ₪ למשפחת המנוח ; הפיצוי ישולם ב-40 תשלומים שווים ורצופים החל 16.8.19 המזכירות תסדיר את תשלום הפיצוי מול משפחת המנוח;

זכות ערעור לבימ"ש המחוזי בת"א תוך 45 יום

ניתן היום, 16 מאי 2019, במעמד הצדדים.